

YEŞİL ÇEKİRGELELER ZAMANI

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3, 34664
Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Yeşil Çekirgeler Zamanı

© 2017 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Mustafa Hakkı Kurt
Kapak ve İç Sayfa İllüstrasyonları: Zeynep Özatalay
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Gökçe Ateş Aytuğ
Son Okuma: Burcu Ünsal Çeküç
Baskıya Hazırlayan: Gonca Gündoğdu

Birinci Baskı: Mayıs 2017
ISBN: 978-605-9781-75-6

Tüm hakları saklıdır.

Baskı: İmak Ofset
Merkez Mah. Atatürk Cd. Göl Sk. No:1 (İtfaiye Karşısı)
Yenibosna 34192 Bahçelievler / İSTANBUL
Tel.: (0212) 444 62 18 • Sertifika No: 12531

YEŞİL ÇEKİRGELER ZAMANI

Mustafa Hakkı Kurt

“Hayat, silgi kullanmadan resim çizme sanatıdır.”

John Christian

I

On dört yaşımdaydım ve bir sürü derdim vardı.

Babam evi terk etmişti. Annem iş arıyor ama bulamıyordu. Matematik sınavından yine iyi not alamamıştım. Yazdığım hikâye okul dergisinin bu sayısında da çıkmamıştı. Yine çekirge mevsimi gelmişti ve ben çekirgelerden korkuyordum. Kız kardeşim, günde en az üç kez, ikinci sınıfların okul gecesi için ille de yeni bir giysi diye tepinip duruyordu. Kimi zaman onu duymamak için kulaklarımı kapatıyordum. Bütün bunların yanı sıra, iki gündür kendimi çok çirkin buluyordum. Gittiğim yeni berber beni öyle bir tıraş etmişti ki, ne yaparsam yapayım saçım istediğim biçime girmiyor, ön tarafı kirpi dikenleri gibi dimdik duruyordu. Aynaya baktıkça ağlayasım geliyordu.

Geceleri hep düşünüyordum. Matematikten iyi bir not alabilsem... Sabahleyin uyanınca babamı eve dönmüş görsem... Hikâyem gelecek sayıda yayımlansa... Böyle şeyler işte. Uykuya dalarken düşündüğüm en son şey ise mutlaka Aylin

oluyordu. Bunu da hiç anlamıyordum. Aylin bizim sınıfa iki hafta önce gelmişti. Babası yeni istasyon şefi miydi neydi, öyle bir şeydi. Ama ben Aylin'le daha bir kez bile konuşmamıştım. Arada bir merhabalaşıyorduk yalnızca. Onu her gece düşünecek kadar tanıımıyordum bile. Üstelik düşünecek başka bir sürü derdim varken...

Yine de iyi ki Şefo ile Mistili vardı. Onlarla birlikteyken bütün sıkıntılarımı unutup gülebiliyordum. Bir de köpeğimiz Dingo. Onsuz bir hayat nasıl bir şey olurdu acaba?

Bahçede Dingo'yu koşturuyordum. Önce Şefo, ardından Mistili göründü. Şefo bisikletini bahçe duvarına dayarken Mistili bisikletinden inmeden elindeki naylon torbayı bana doğru tutup salladı. "Arman, gel de bak. Üç tane. Hem de yeşil yeşil. Görmek ister misin?"

Şefo'ya baktım. Kaşlarını yukarı kaldırdı. İnanma, demek istiyordu. Şaka.

Ne yani, Mistili beni korkutmaya mı çalışıyordu? Ama ya gerçekse? Şakayı Mistili değil de Şefo yapıyorsa?

"Git öteye," dedim. "Yaklaşma buraya."

"Ama çok sevimliler. Gel de bak. Anne, baba, bir de yavruları. Üçü de yemyeşil."

Şefo arkasına döndü, Mistili'ye surat yaptı. "Bırak, korkutma şunu."

Mistili elini torbanın içine soktu. O anda tüylerim diken diken oldu. Mistili'nin eli torbanın içinde değil de tırnaklarıyla gıcırtilı sesler çıkartarak bir çimento torbasının üstünde geziniyordu sanki. Gıcirt, gıcirt... Parmaklarının çekirgelere

değdiğini düşündüğüm anda ürpererek gözlerimi kapattım.

“Yalan söylüyor,” dedi Şefo. “Bir şey yok. Seni korkutmak için işte.”

“Gittiler,” diye güldü Mistili. “Hepsini uçurdum. Gel, bak istersen. Amma da korktun ha!”

Gözlerimi açtım. Gitmişler miydi? Yoksa torba zaten boş muydu?

“Çok kötüsün. Bunu unutma. Aynısını ben de sana yapmazsam.”

“Ben çekirgeden korkmuyorum ki,” dedi Mistili gülerek.

“Neden korktuğunu çok iyi biliyorum.”

“Söyle. Neden korkuyormuşum?”

“Fareden,” diye araya girdi Şefo.

“Atıyorsun,” dedi Mistili.

“Hiç de atmıyor,” dedim. “Fare görünce kedi görmüş fare gibi oluyorsun.”

“İyi o zaman, sen de bir fare yakala, getir bana.”

“Kedi miyim ben? Git kendin yakala.”

Şefo, Dingo ile oynamaya başlamıştı. Bahçedeki çimenlerin üstünde bir süre alt alta, üst üste boğuştu. Sonra Dingo’yu üstünden atıp doğruldu. “Geç kalıyoruz. Gidelim hadi.” Duraksadığımı görünce de ayaklanıp kalktı. “Ne oluyor sana? Hadisene!”

“Ben gelemiyorum. Siz gidin.”

“Ne demek şimdi bu? Sabahleyin pek gönüllüydün. Ne oldu?”

“Nehir kıyısında çekirge görürüm diye mi korkuyorsun,

asker?” dedi Mistili. Aklınca kısa saçıyla dalga geçiyordu. “Başına naylon torba geçiririz. Bak, bende var bir tane. İster misin?”

“Git oradan! Torbayı kendi kafana geçir.”

O sırada Naz göründü pencerede. “Abi, nereye gidiyorsunuz? Ben de geleyim mi?”

“Gel,” dedi Şefo. “Yüzme biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Atıyor,” dedim. “Nereden bilecek.”

“Elbette biliyorum,” diye karşı çıktı Naz. “Sen öğretmiştin ya.”

Beline kadar gelen suya başını sokup gözlerini açmayı öğrenmişti geçen yaz. Bunu yüzme sanıyordu. Ayağını yerden kesmeyi bile beceremiyordu korkusundan.

“Annem daha dönmedi,” dedim. “Naz’ı evde tek başına bırakıp çıkamam şimdi.”

“Bekleyelim.”

Mistili başını göğe dikip ikindi güneşine baktı. “Yok, beklemeyelim. Güneş geçiyor. Üşürüz sonra.”

Bugün nehirde mevsimin ilk açılışını yapacaktık. Güneş birkaç gündür ısıtıyordu. Öğlenleri terletiyordu bile. Ama nehrin suyu kolay kolay ısınmazdı. Hatta hiç ısınmazdı. Her zaman buz gibiydi. Güneş kaçarsa suya hiç girilmezdi.

“Hadi, siz gidin. Güneşi kaçırmayın.”

Şefo ile Mistili bisikletleriyle uzaklaşırken Naz bahçeye çıkmıştı. “Biz de gitseydik keşke,” dedi. “Ne güzel yüzerdik.”

“Ödevlerin bitti mi senin?”

“Bitti.”

“Yalan söyleme.”

“Çok az kaldı. Gel, göstereyim istersen.”

Dingo Şimdi de kuyruğunu sallayarak Naz’ın etrafında dđnđyordu.